

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) Ing. P. R., b) M. R.**, zastoupených advokátem JUDr. Janem Havlem se sídlem Přemyslova 457, Kralupy na Vltavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: MUDr. F. A. H., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2004 čj. 1268/RR/RO/SP/04, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2005 č. j. 57 Ca 25/2004 - 70,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2005 č. j. 57 Ca 25/2004 – 70 **s e z r u š u j e .**
- II.** Žaloba **s e o d m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali včas kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2005 č. j. 57 Ca 25/2004 - 70, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že žalobci se žalobou domáhali zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 26. 4. 2004 čj. SÚ/8762-1/01/Ha-330 (dále jen „správní orgán I. stupně“) tak, že podle ust. § 88 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona,

se zastavuje řízení o změně stavby-adaptace činžovního domu R. čp. 2, N. R. 12, K. V., jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Ze správních spisů vyplývají tyto podstatné skutečnosti:

Žalobci podali podle ust. § 68 stavebního zákona dne 19.12.2001 žádost o povolení změny stavby, adaptace činžovního domu povolené rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 11. 4. 2001 čj. SÚ/1565/01 Šv-330, před jejím dokončením. Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 1. 2002 pod čj. SÚ/8762/01/HA-330 rozhodnutí o povolení změny stavby před jejím dokončením, přičemž byla povolena změna stavby adaptace činžovního domu K. V., R. čp. 2, N. R. 12 na pozemku p.č. 448 v k.ú. R., a to v rozsahu, že bude vybudována pavlač s venkovním schodištěm pro přístup do prvního nadzemního podlaží, vnitřní dispozice budovy bude změněna tak, že vzniknou tři samostatné bytové jednotky, ve druhém nadzemním podlaží bude vybudován balkon situovaný nad novou pavlačí, kterou částečně kryje. Rozhodnutí bylo doručeno všem účastníkům správního řízení, se kterými správní orgán jako s účastníky jednal a rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 2. 2002.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 6. 2002 čj. SÚ/4019/02/Ha-330 byla povolena obnova řízení, a to z podnětu manželů A. H. Okresní úřad Karlovy Vary rozhodnutím ze dne 19. 9. 2002 čj. RR/273/2002/Hei z podnětu odvolání žalobců toto rozhodnutí zrušil s tím, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně dosud nenabylo právní moci. Správní orgán I. stupně pak přípisem ze dne 9. 10. 2002 sdělil účastníkům řízení, že jeho rozhodnutí dosud nenabylo právní moci, protože nebylo doručeno účastníci řízení Mgr. M. A. H. Z podnětu odvolání Mgr. A. H. proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 4. 2003 čj. 227/A1/RR/RO/SP/03 zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 1. 2002 šj. SÚ/8762/01/Ha-330.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 26. 4. 2004 čj. SU/8762-1/01/Ha-330 zamítl podle ust. § 68 stavebního zákona žádost o povolení shora popsané změny stavby. Proti tomuto rozhodnutí žalobci podali odvolání.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 6. 8. 2004 čj. 1268/RR/RO/SP/04 rozhodl tak, že změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona se zastavuje řízení o změně adaptace uvedeného činžovního domu. V odůvodnění uvedl, že žalobci jako stavebníci zahájili stavbu bez stavebního povolení. Vzhledem k tomu, že stavba balkonu a pavlače je již realizována, nemůže stavební úřad postupovat v souladu s ust. § 68 stavebního zákona, protože změnu stavby lze povolit jen u dříve povolené a prováděné stavby, která nebyla ještě dokončena. Musí se jednat o změny, které se teprve provedou, nikoli o změny již provedené. Proto musí stavební úřad zahájit řízení z vlastního podnětu podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení je možno stavbu nebo stavební úpravy buď nařídit, odstranit nebo dodatečně povolit. Stavbu by bylo možno dodatečně povolit za předpokladu vzájemné dohody mezi vlastníky objektu N. R. 12 a N. R. 10 ohledně věcného břemene. Uskutečněním změn by totiž došlo k nepřiměřenému omezení a ohrožení práv a oprávněných zájmů manželů A. H. jako účastníků řízení a spoluvlastníků sousedícího objektu N. 10.

Žalobci v žalobě namítali, že nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu neodpovídá požadavkům, které správní řád stanoví v ust. § 47 odst. 3. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahovalo uvedení zcela konkrétních a podrobných úvah, kterými byl správní orgán veden před vydáním správního rozhodnutí;

neobsahovalo ani podrobné a jednoznačné hodnocení jednotlivých důkazů. Ani žalovaný se tímto pochybením nezabýval a spokojil se pouze s obecnými formulacemi.

Tvrzení o tom, že navržená změna má zasahovat do prostoru vymezeného věcným břemenem, není odůvodněno, důkaz o tom chybí. Správní orgán I. stupně neuvedl, jaký zásah do práv a oprávněných zájmů manželů A. H. má probíhat a o jaká práva a oprávněné zájmy se má jednat.

Pokud žalovaný uvedl, že balkon a pavlač zasahují do práva věcného břemene a že žalobci zahájili stavbu bez stavebního povolení, jsou tato tvrzení nepravdivá.

Žalobcům je známo, že jejich vlastnické právo je omezeno existujícím věcným břemenem jízdy a chůze ve prospěch manželů A. H., ale nesouhlasí s tím, aby se z tohoto pouhého omezení vlastnického práva stalo přístupem správních orgánů zamezení realizace jejich vlastnických práv, která jsou zaručena i Listinou základních práv a svobod.

Žalobci navrhli zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud uvedl, že žalovaný výrok napadeného rozhodnutí opřel o ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona a řízení o změně stavby zastavil. Rozsah přezkumu krajského soudu byl proto omezen na posouzení otázky, zda byly či nebyly dány podmínky pro zastavení stavebního řízení. Důvodnými proto mohly být pouze takové žalobní body, kterými žalobci napadali existenci podmínek pro zastavení stavebního řízení podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona. Rozhodnutí žalovaného nebylo výsledkem věcného posouzení žádosti žalobců o povolení změny stavby před jejím dokončením, resp. posouzením, zda lze či nelze povolit změnu předmětné stavby před jejím dokončením.

Krajský soud dospěl k závěru, že jsou splněny všechny podmínky pro zastavení stavebního řízení podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona, k zastavení stavebního řízení došlo v souladu se zákonem, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobci podali kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobci tvrdí, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a porušil tak ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu. Žalovaný uvedl do napadeného rozhodnutí i tvrzení, která jsou v rozporu se skutečností, jsou nepravdivá a tato tvrzení vzal jako podklady pro své rozhodnutí i krajský soud. Žalobci dále konkretizovali, jaká tvrzení mají na mysli a v čem spočívá jejich nepravdivost.

Žalobci dále konstatují, že při skutečně znalosti podstaty věci jen na základě důkladného prověření místních poměrů a podmínek stavby pavlače i stavby jako celku musely správní orgány učinit zcela jiný závěr o tom, zda skutečně stavba pavlače natolik zasahuje do části pozemku žalobců zatížené věcným břemenem práva chůze a jízdy, aby tak docházelo k nepřijatelnému zásahu do práv vlastníků sousední nemovitosti tím, že by jim byl znemožněn výkon práva chůze a jízdy po zatížené části pozemku.

Žalobci považují závěr krajského soudu o tom, že rozsah přezkumu byl omezen na posouzení otázky, zda byly či nebyly dány podmínky pro zastavení řízení podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona, za nesprávný.

Podle názoru žalobců je rozsudek krajského soudu v rozporu s ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona a s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.

Žalobci navrhli, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyvracel její důvody a navrhl její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud posoudil věc takto:

Krajský soud v Plzni pochybil v tom, že před meritorním posouzením žaloby nezkoumal, zda jsou splněny všechny podmínky řízení; zejména nezkoumal, zda v řízení o této žalobě dána žalobní legitimace žalobců. Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento zákon jinak.

V projednávané věci postupoval žalovaný podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení, zjistí-li stavební úřad v průběhu stavebního řízení, že stavba již byla zahájena bez stavebního povolení, řízení zastaví a bude postupovat podle odstavce 1 písm. b). Podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

V projednávané věci žalobci napadli žalobou rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž bylo ve smyslu ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona zastaveno řízení o dodatečném povolení změny stavby.

Zastavení řízení podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona nemá povahu meritorního rozhodnutí a tímto správním aktem nedochází k dotčení hmotného práva. Nelze sice přehlížet, že stavebník jako žadatel má právní zájem na vydání rozhodnutí, kterým se povoluje změna stavby před dokončením, avšak v případě, že je řízení o povolení změny stavby před dokončením zastaveno podle ust. § 88 odst. 2 stavebního zákona, pak se toto rozhodnutí nedotýká právního osudu stavby. O dalším osudu stavby bude meritorně rozhodnuto až v navazujícím správním rozhodnutí vydaném podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jímž bude buď nařízeno odstranění stavby nebo jímž bude stavba za podmínek v tomto ustanovení uvedených dodatečně povolena.

Nutno tedy uzavřít, že rozhodnutí, kterým stavební úřad zastavuje řízení o žádosti o povolení změny stavby před jejím dokončením je úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je proto ze soudního přezkumu vyloučen podle § 70 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005 č. j. 3 As 44/2004 - 123, který byl uveřejněn pod č. 620/2005 Sb. NSS).

Krajský soud v Plzni tedy pochybil, jestliže napadené rozhodnutí meritorně projednal a žalobu zamítl, protože měl žalobu odmítnout.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud není vázán důvody kasační stížnosti mj. tehdy, jestliže řízení před soudem bylo stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s., jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí návrhu, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud.

Na základě těchto ustanovení s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni a sám odmítl žalobu proti napadenému rozhodnutí správního orgánu.

Podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s., rozhodl-li Nejvyšší správní soud současně o odmítnutí návrhu, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu.

Žalobci ve věci neměli úspěch a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho úřední činnost. Ve smyslu ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

